

UZASADNIENIE

B. F. została oskarżona o to, że:

w okresie od 01 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku w R. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Szpital (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 46.237,50 zł w ten sposób, że będąc zatrudnioną na stanowisku pełniącej obowiązki (...) Szpitala (...) w R. wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do faktycznego czasu pracy polecając podległym sobie pracownikom A. K. oraz S. O. (1) rejestrowanie w jej imieniu przy użyciu przydzielonej karty chipowej godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy w pełnym ustalonym umową wymiarze, podczas gdy faktycznie do pracy stawiała się z opóźnieniem oraz wcześniej opuszczała miejsce pracy

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

A. K. została oskarżona o to, że:

w okresie od października 2011 r. do października 2012 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, aby B. F. doprowadziła Szpital (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, swoim zachowaniem ułatwiła jej popełnienie tego czynu, w ten sposób, że na polecenie B. F. przy użyciu przydzielonej dla niej karty chipowej rejestrowała za nią godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy, podczas gdy w/w do pracy stawiała się z opóźnieniem oraz wcześniej opuszczała miejsce pracy, gdzie wartość powstałych z tego tytułu strat wyniosła 46.200 zł na szkodę Szpitala (...) w R.

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

S. O. (1) został oskarżony o to, że w okresie od listopada 2012 roku do 31 sierpnia 2013 roku w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru aby B. F. doprowadziła Szpital (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, swoim zachowaniem ułatwił jej popełnienie tego czynu, w ten sposób, że na polecenie B. F. przy użyciu przydzielonej dla niej karty chipowej rejestrował za nią godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy, podczas gdy w/w do pracy stawiała się z opóźnieniem oraz wcześniej opuszczała miejsce pracy, gdzie wartość powstałych z tego tytułu strat wyniosła 46.200 zł na szkodę Szpitala (...) w R.

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 4 maja 2017 roku w sprawie VI K 202/15 :

1. oskarżoną **B. F.** uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk z tą zmianą, że przyjął, iż doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Szpital (...) w R. w kwocie co najmniej 36.225,00 zł i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył jej karę 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych;

2. oskarżoną **A. K.** uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk z tą zmianą, że przyjął, iż wartość powstałych strat wyniosła co najmniej 20.475,00 zł i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył jej karę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 (dziesięć) złotych;

3. oskarżonego **S. O. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk z tą zmianą, że przyjął, iż wartość powstałych strat wyniosła co najmniej 15.750,00 zł i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 (dziesięć) złotych;

4. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł:

a) wobec oskarżonych B. F. i A. K. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przez nich przestępstwem w części poprzez zapłatę solidarnie na rzecz Szpitala (...) w R. kwoty 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych);

b) wobec oskarżonych B. F. i S. O. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przez nich przestępstwem w części poprzez zapłatę solidarnie na rzecz Szpitala (...) w R. kwoty 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych);

5. wymierzył oskarżonej B. F. kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem opłaty oraz zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 82,53 zł (osiemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w sprawie związanych z jej udziałem;

6. wymierzył oskarżonej A. K. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty oraz zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 82,53 zł (osiemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w sprawie związanych z jej udziałem;

7. wymierzył oskarżonemu S. O. (1) kwotę 100,00 zł (sto złotych) tytułem opłaty oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 82,53 zł tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w sprawie związanych z jego udziałem.

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości obrońcy oskarżonych: A. K., B. F. i S. O. (1) oraz oskarżona B. F., a także pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Szpitala Państwowego w R. w zakresie środka karnego orzeczonego w punkcie 4 wyroku na niekorzyść oskarżonych.

Apelacja obrońcy oskarżonej A. K. wyprowadzona z art. 438 pkt 1 i 2 zarzuca zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przez jego zastosowanie i błędną interpretację w stosunku do oskarżonej A. K.;

2. obrazę prawa materialnego art. 46 kk przez zastosowanie i zasądzenie od oskarżonej odszkodowania, pomimo braku wniosku pokrzywdzonego złożonego w stosunku do oskarżonej.

Obrońca oskarżonej konkludując wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. K. od zarzucanego jej czynu, zasądzenie na rzecz oskarżonej kosztów zastępstwa-obrony według norm za obie instancje.

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – Szpitala (...) w R. zarzuca zaskarżonemu wyrokowi: obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 46 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy Sąd I instancji był zobligowany do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody z uwagi na fakt, że oskarżyciel złożył stosowny wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, która powstała w wyniku zawinionych działań oskarżonych, a którzy przez Sąd meriti zostali uznani za winnych zarzucanych czynów i która szkoda przez Sąd ustalona istniała w dacie orzekania w całości.

W konkluzji pełnomocnik na podstawie art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody w całości w kwocie 36.225,00 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego, solidarnie przez oskarżonych B. F. i A. K. w kwocie po 20.475,00 zł, B. F. i S. O. (1) w kwocie 15.750,00 zł.

Apelacja obrońcy oskarżonej B. F. wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zarzuca zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę art. 7 kpk i art. 2 § 2 kpk w związku z art. 410 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na dowolnej, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenie dowodów zebranych w sprawie, która spowodowała że Sąd dokonał ich nadinterpretacji i w konsekwencji przyjął bezpodstawnie, bez wątpliwości, że oskarżona w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru po

wprowadzeniu w błąd co do faktycznego czasu świadczonej przez nią pracy za pomocą karty chipowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Szpital (...) w R. w kwocie 36.225 złotych, podczas gdy z zebranych w postępowaniu karnym dowodów bez wątpliwości wynika jedynie, że:

- w okresie od października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku kartą chipową oskarżonej posługiwały się, za zgodą dyrektora Szpitala (...) w R., inne osoby,

- za okres od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku oskarżona otrzymała wypłacone jej wynagrodzenie za świadczoną pracę na podstawie przedłożonych przez nią rachunków i załączników odzwierciedlających rzeczywiste okresy realizacji świadczeń, a nie wydruków z rejestratora czasu pracy za pomocą karty chipowej;

2. obrazę art. 413 § 2 pkt 1 kpk art. 424 § 1 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na sprzeczności między treścią orzeczenia a jego uzasadnieniem, bowiem Sąd Rejonowy w sentencji wyroku uznał, że zarzucanego przestępstwa oskarżona dopuściła się w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku, uzyskując nienależne wynagrodzenie w wysokości 75 złotych dziennie za godzinę pracy, w tym również w czasie urlopu wypoczynkowego i w dni świąteczne, związane z obchodzonymi oficjalnie świętami państwowymi, ustawowo wolne od pracy oraz w październiku 2011 roku i listopadzie 2011 roku oraz w lipcu 2013 roku i sierpniu 2013 roku, podczas gdy:

- oskarżona w dni świąteczne ustawowo wolne od pracy nie świadczyła pracy albo mogła ją jedynie świadczyć w ramach dyżuru tzw. świątecznego, który trwa dwadzieścia cztery godziny,

- z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że w okresie objętym zarzutem oskarżona przebywała kilkakrotnie na urlopie wypoczynkowym, a więc nie świadczyła pracy,

- z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że w okresie od 1 października 2011 roku do 30 listopada 2011 roku strony umowy kontraktu obowiązywała stawka godzinowa w wysokości 60 złotych - a nie 75 złotych - w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przyjął za świadkiem R. P. (1), że rzekomo rachunek za lipiec 2013 roku oskarżona miała na jego polecenie zmienić, wskazując na mniejszą ilość przepracowanych godzin, mniejszą ilość godzin za lipiec 2013 roku, a to po 4 i pół godziny dziennie, niż przyjętą przez Sąd w sentencji wyroku, a to 6 godzin dziennie;

3. obrazę art. 424 § 1 pkt 1 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na pominięciu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omówienia i oceny istotnych w sprawie dowodów w postaci:

- zeznań S. Ł. i zapisów paragrafu 13 ust. 3 umowy kontraktu nr 58/2011 o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne i zapisów paragrafu 12 ust. 3 umowy kontraktu nr 151/2011 o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne w części dotyczącej podstaw do weryfikacji czasu pracy i podstaw wypłaty wynagrodzenia kontraktowego,

- wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadków M. W., K. M., R. G. i C. F. w części dotyczącej czasu pracy oskarżonej w szpitalu i za tym godzin jej bytności w pracy,

- zeznań świadka C. F. w części dotyczącej posiadanej przez niego wiedzy o uzgodnieniach warunków pracy dokonanych pomiędzy oskarżoną a dyrektorem szpitala - (...), w szczególności przyjętego sposobu rejestracji jej czasu pracy przez wskazane przez niego osoby, które to dowody w realiach postępowania VI K 202/15 należy uznać za istotne i doniosłe, mające wpływ na ustalenia faktyczne i treść zaskarżonego wyroku,

4. obrazę art. 424 § 1 pkt 2 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na lakonicznym wyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy prawnej wyroku, sprowadzającego się przypisania oskarżonej winy popełnienia przestępstwa z art. 286 par. 1 kk, podczas gdy Sąd Rejonowy winien w czytelny, wyczerpujący sposób przedstawić szczegółowe rozważania adekwatne do realiów postępowania VI K 202/15 dlaczego uznał, że oskarżona :

- działała w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym,

- takim działaniem doprowadziła Szpital (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,
- przedmiotowego zdarzenia nie traktuje w kategoriach deliktu zobowiązaniowego w odniesieniu do wezwania pracodawcy z dnia 30 sierpnia 2013 roku do należytego wykonywania umowy,

- doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Szpitala (...) w R., mimo że Sąd nie dokonał omówienia dowodów w postaci dwóch umów kontraktu o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, w szczególności w części dotyczącej podstaw wypłaty wynagrodzenia, którymi są tylko rachunki i załączniki, oraz nie dokonał porównania ilości godzin wynikającej z wydruków z rejestracji czasu pracy kartą chipową z ilością godzin pracy wykonywanej przez oskarżoną w ramach kontraktu, również w czasie dyżurów świątecznych, popołudniowych i nocnych, rozliczonej w przedstawionych do zapłaty rachunkach i załącznikach,

5. obrazę art. 424 § 1 pkt 2 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na zaniechaniu wyjaśnienia dla czego Sąd I Instancji w podstawie wyroku nie przyjął, że oskarżona dopuściła się przestępstwa z art. 286 § 1 kk w kumulatywnej kwalifikacji z art. 271 § 1 kk ustalając jednocześnie, że nienależne wynagrodzenie wyłudziła posługując się poświadczającymi nieprawdę fakturami i załącznikami, które sama wystawiła,

6. obrazę art. 4 kpk i art. 424 par. 1 kpk polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej wynikających z jej wyjaśnień, częściowo wyjaśnień S. O. (1) i A. K. w części dotyczącej wiedzy R. P. (1) na temat sposobu rejestracji jej czasu pracy kartą chipową, zeznań świadków K. M., R. G., M. W. i C. F. w części dotyczącej godzin bytności oskarżonej w pracy, zeznań S. Ł. i zapisów umów kontraktu o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne w części dotyczącej podstaw do wypłaty wynagrodzenia oraz weryfikacji przedstawionych rachunków, w tym poprzez wydruki z rejestru godzin pracy kartą chipową,

7. obrazę art. 5 § 2 kpk i art. 410 kpk polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść wszystkich oskarżonych niedających się usunąć wątpliwości, z uwagi na utratę bez winy oskarżonych obiektywnych dowodów w postaci nagrań z monitoringu rejestrujących wejścia i wyjścia oskarżonej ze Szpitala oraz informacji operatora sieci komórkowej jej numeru telefonu odnośnie miejsca jego logowania się w godzinach rozpoczęcia i zakończenia pracy, związanych z dokładnym ustaleniem jej bytności w pracy w okresie wymienionym w zarzucie,

8. obrazę art. 167 kpk i art. 352 i art. 366 § 1 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegającą na zaniechaniu przez Sąd Rejonowy zabezpieczenia istotnych w sprawie dowodów, a to:

a) wystąpienia do Szpitala (...) w R. z wnioskiem o doręczenie:

- rachunków i załączników lub ich uwierzytelnionych odpisów wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które stanowiły podstawę wypłaty wynagrodzenia, - dowodów wypłaty dla oskarżonej wynagrodzenia po weryfikacji wystawionych przez nią rachunków i załączników pod kątem ich zgodności z przepracowanym czasem pracy,

- zestawienia godzin kontraktowych przepracowanych przez oskarżoną w ramach dyżurów świątecznych, popołudniowych i nocnych w Szpitalu (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które to godziny powinny być wliczone do rachunków wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R., w celu ustalenia ile godzin w okresie objętym zarzutem oskarżona przepracowała, ile z tych godzin przepracowała w ramach umowy o pracę i w ramach umowy kontraktu, w jakiej wysokości uzyskiwała wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę i z tytułu umowy kontraktu, jakie wynagrodzenie jednostkowe uzyskiwała z tytułu godziny przepracowanej na podstawie umowy o pracę,

- informacji, czy w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia w czasie świątecznych, popołudniowych i nocnych dyżurów, dyżurowali oskarżeni A. K. i S. O. (1) posługujący się za zgodą dyrektora Szpitala kartą chipową oskarżonej,

- informacji na kogo polecenie wydawane są karty chipowe,

- czy wydano oskarżonej dwie lub więcej karty chipowe,

a) w celu ustalenia, czy w ogóle lub w jaki sposób kartą chipową rejestrowano czas pracy oskarżonej w czasie pełnienia przez nią świątecznych, popołudniowych i nocnych dyżurów w Szpitalu (...) w R. oraz ustalenia w jaki sposób oskarżona poruszała się po Szpitalu (...) w R. skoro wydaną kartę chipową według ustaleń Sądu posiadała najpierw A. K., a później S. O. (1),

b) dokładnego przesłuchania oskarżonej przez Sąd w szczególności na okoliczność godzin jej bytności w pracy w okresie objętym zarzutem, w szczególności, o której godzinie oskarżona faktycznie rozpoczynała pracę i o której miejsce pracy opuszczała, czy świadczyła pracę tylko na oddziale neurologii czy też w innych jednostkach Szpitala, w jaki sposób poruszała po innych jednostkach szpitala jeśli nie posiadała karty chipowej, dlaczego w Szpitalu korzystała z prywatnego komputera osobistego, czy gabinet ordynatora w którym urzędowała jest usytuowany poza oddziałem neurologii czy też na oddziale neurologii, czy doszło do weryfikacji przedłożonego przez oskarżoną rachunku za lipiec 2013 roku, w celu ustalenia czy faktycznie w godzinach pracy deklarowanych przez oskarżoną w rachunkach i załącznikach do nich, przebywała na stanowisku,

9. obrazę art 168a kpk przed nowelizacją z dnia 11 marca 2016 roku polegającą na uznaniu za dowód w sprawie, o czym świadczy powoływanie się przez Sąd na ten dowód w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, odpisów rachunków i załączników przedstawionych na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku przez świadka R. P. (1), mimo iż istnieje uzasadnione podejrzenie że wszedł on w ich posiadanie w wyniku popełnienia czynu zabronionego, albowiem w dniu 17 marca 2016 roku, a więc w dniu złożenia zeznań i przedłożenia na rozprawie wskazanych dokumentów nie był już dyrektorem Szpitala (...) w R., nie był osobą zobowiązaną przez Sąd ani upoważnioną przez pokrzywdzonego do przedstawienia Sądowi tych dokumentów, zatem przekazanie mu tych dokumentów jak sam przyznał przez informatyka Szpitala (...) w R. stanowiło ujawnienie tajemnicy Szpitala (...) w R. osobie do tego nieuprawnionej czyli tajemnicy służbowej,

10. obrazę przepisu prawa materialnego a to art. 271 § 1 kk polegającą na zaniechaniu przez Sąd Rejonowy, przy przyjętej przez Sąd koncepcji, że oskarżeni dopuścili się zarzuczanych im przestępstw, zastosowania wobec wszystkich oskarżonych art. 271 § 1 kk w kumulatywnej kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstw, podczas gdy ze stanu faktycznego zaprezentowanego przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że rachunki i załączniki przez oskarżoną wystawione musiały poświadczać nieprawdę i były podstawą wypłaty wynagrodzenia,

11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że:

- pracodawca w osobie dyrektora szpitala (...) nie wiedział przed dniem wezwania do należytego wykonywania umowy tj. 30 sierpnia 2013 roku o przekazaniu karty magnetycznej oskarżonej, A. K. i nie wyraził na to zgody,

- w każdym rachunku wystawionym za okres od października 2011 roku do października 2012 roku oskarżona zawyżała o około półtorej godziny czas rzeczywistego wykonywania przez nią świadczeń zdrowotnych,

- wskazanie, że w tym okresie oskarżona doprowadziła Szpital (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 20 475 złotych,

- R. P. (2) wezwał oskarżoną do siebie i poprosił o zweryfikowanie rachunku za lipiec 2013 roku,

- przyjęcie, że oskarżona przedłożyła w Szpitalu poprawiony rachunek za lipiec 2013 roku zmniejszając liczbę przepracowanych godzin w ramach umowy kontraktu deklarując pracę w godzinach od 9:30 do 14:00,

- w każdym rachunku wystawionym za okres od listopada 2012 roku do sierpnia 2013 roku zawyżała o około półtorej godziny czas rzeczywistego wykonywania przez oskarżoną świadczeń zdrowotnych,

- w tym okresie doprowadziła Szpital (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 15 750 złotych,

- przyjęcia przez Sąd w odniesieniu do całego okresu objętego zarzutem matematycznego wyliczenia hipotetycznej a nie dokładnej, konkretnej wysokości szkody według działania polegającego na przemnożeniu dwudziestu trzech miesięcy po 21 dni roboczych przez jedną godzinę ze stawką 75 złotych, podczas gdy:

- sposób rejestracji czasu pracy oskarżonej w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku był zaproponowany i uzgodniony z dyrektorem szpitala (...) po to by czas pracy kontraktowej nie godzina rozpoczęcia i zakończenia pracy wynosił bez względu na jego faktyczną długość ponad 6 godzin, wynosił równe 6 godzin, bowiem, wiedząc że tworząc oddział neurologii i będąc jedynym lekarzem na tym, oddziale oskarżona będzie pracowała w szpitalu więcej niż 6 godzin kontraktowych dziennie,

- R. P. (2) wiedział, że karta magnetyczna oskarżonej została przekazana wskazanej przez niego A. K. i wyraził na to zgodę,

- w żadnym rachunku wystawionym za okres od października 2011 roku do października 2012 roku oskarżona nie zawyżała czasu rzeczywistego wykonywania świadczeń zdrowotnych, a wręcz w niektórych przypadkach ten czas pracy skracala zgodnie z sugestią dyrektora R. P. (1), że nie zapłaci za prace ponad 6 godzin z tytułu pracy „niejako w ramach etatu”

- R. P. (2) wzywając oskarżoną pod koniec sierpnia 2013 roku i wskazując że ma sama posługiwać się swoją kartą chipową, przy wezwaniu do należytego wykonywania zobowiązania zgodnie z wydanym zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2013, pismo, znak: DN/025/165/13, wskazując cywilnoprawne skutki nieprawidłowego posługiwania się kartą chipową, jednoznacznie dowodzi ustalonej umowy, cywilnej odpowiedzialności kontraktowej zarówno oskarżonej jak i innych lekarzy świadczących usługi na podstawie kontraktów o udzielanie świadczeń zdrowotnych.

Konkludując skargę apelacyjną skarżący wnosil o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa
2. ewentualne o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego S. O. (1) wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 3 kpk zarzuca zaskarżonemu wyrokowi:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, poprzez przyjęcie, że działania oskarżonych miały na celu doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przez oskarżyciela posiłkowego Szpital (...) w R., poprzez nieprawdziwe ewidencjonowanie okresów bytności oskarżonej B. F., podczas gdy ze zbranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w okresie objętym elektronicznym ewidencjonowaniem czasu pracy oskarżona przebywała w szpitalu pracując, a w konsekwencji nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez oskarżyciela posiłkowego.

2. błędne ustalenie, że oskarżony S. O. (1) działał z zamiarem ewentualnym popełnienia przestępstwa, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby obejmował on swoją świadomością, niekorzystne rozporządzenie mieniem przez oskarżyciela posiłkowego i dokonanie szkody na jego mieniu. Przeciwnie z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony był przekonany, że jego działania nie czynią nikomu szkody i są one wykonywane za wiedzą i zgodą przedstawiciela oskarżyciela posiłkowego.

3. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.: a) art. 410 k.p.k. w zw., z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziła oskarżenie, tj. na wyjaśnieniach oskarżonej A. K., z pominięciem dowodów, które je podważały, tj. późniejszego zaprzeczenia tym wyjaśnieniom przez A. K. i zeznań świadka M. W., co stanowiło skutek przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny,

sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie nie pozwala na przyjęcie jego sprawstwa, w szczególności, że współoskarżeni ani świadkowie nie potwierdzili sprawstwa oskarżonego,

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, iż oskarżonemu nie można z całą stanowczością przypisać znamion popełnienia czynu pomocnictwa do przestępstwa oszustwa co powinno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosił o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów objętych pkt 3 wyroku,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania
- zasądzenie kosztów obrony udzielonej z wyboru przed sądem I i II instancji.

Apelacja oskarżonej B. F. na podstawie art. 438 pkt 1,2,3 kpk zarzuca zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę art. 7 kpk i art. 2 par. 2 kpk w związku z art. 410 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na dowolnej, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenie dowodów zebranych w sprawie, która spowodowała że Sąd dokonał ich nadinterpretacji i przyjął bezpodstawnie, bez wątpliwości, że w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku w R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru po wprowadzeniu w błąd co do faktycznego czasu świadczonej przez oskarżoną pracy za pomocą karty chipowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Szpital (...) w R. w kwocie co najmniej 36 225 złotych, podczas gdy z zebranych w postępowaniu karnym dowodów bez wątpliwości wynika jedynie, że:

- w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku kartą chipową oskarżonej B. Ś.-F. posługiwały się za wiedzą i zgodą R. P. (1) - dyrektora Szpitala (...) w R. inne osoby,

- za okres od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku uzyskała wynagrodzenie za świadczoną pracę na podstawie przedłożonych przez oskarżoną B. Ś.-F. rachunków i załączników odzwierciedlających rzeczywiste okresy realizacji świadczeń, a nie wydruków z rejestratora czasu pracy za pomocą karty chipowej,

2. obrazę art. 413 par. 2 pkt 1 kpk art. 424 par. 1 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na sprzeczności między treścią orzeczenia a jego uzasadnieniem, bowiem Sąd Rejonowy w sentencji wyroku uznał, że zarzucanego oskarżonej B. Ś.-F. przestępstwa dopuściła się ona w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku, uzyskując nienależne wynagrodzenie w wysokości 75 złotych dziennie za godzinę pracy, w tym również w czasie urlopu wypoczynkowego i w dni świąteczne związane z obchodzonymi oficjalnie świętami państwowymi/ustawowo wolne od pracy oraz w październiku 2011 roku i listopadzie 2011 roku oraz w lipcu 2013 roku i sierpniu 2013 roku, podczas gdy:

- jest faktem powszechnie znanym, że w dni świąteczne ustawowo wolne od pracy oskarżona nie świadczyła pracy albo mogła ją świadczyć w ramach dyżuru tzw. świątecznego, który trwa dwadzieścia cztery godziny,

- z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że B. Ś.-F. w okresie objętym zarzutem przebywała na urlopie wypoczynkowym, więc nie mogła „oszukiwać”,

- z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że w okresie od 1 października 2011 roku do 30 listopada 2011 roku strony umowy kontraktu obowiązywała stawka godzinowa w wysokości 60 złotych, a nie 75 złotych,

- w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przyjął za R. P. (1), że rzekomo rachunek za lipiec 2013 roku miałam na jego polecenie zmienić, wskazując na mniejszą ilość przepracowanych godzin mniejszą ilość godzin za lipiec 2013 roku, a to po 4 i pół godziny dziennie, niż przyjętą przez Sąd w sentencji wyroku, a to 6 godzin dziennie,

- w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ustalił, że wystawiony przez oskarżoną B. Ś.-F. rachunek za sierpień 2013 roku wskazuje na mniejszą ilość przepracowanych dziennie godzin, niż przyjętą przez Sąd w sentencji wyroku za ten miesiąc liczba godzin, a to 6 godzin dziennie,

3. obrazę art 424 par. 1 pkt 1 kpk i art. 410 kpk w związku z art. 4 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na pominięciu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omówienia i oceny istotnych w sprawie dowodów, a to dowodów przeciwnych, w postaci:

- zeznań S. Ł. i zapisów paragrafu 13 ust. 3 umowy kontraktu nr 58/2011 o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne i zapisów paragrafu 12 ust. 3 umowy kontraktu nr 151/2011 o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne w części dotyczącej podstaw do weryfikacji czasu pracy i podstaw wypłaty wynagrodzenia kontraktowego,

- wyjaśnień skarżącej oraz zeznań M. W., K. M., R. G. i C. F. w części dotyczącej czasu i godzin jej bytności w pracy,

- zeznań C. F. w części dotyczącej uzgodnień między oskarżoną a R. P. (1) sposobu rejestracji jej czasu pracy przez wskazane przez niego osoby, które to dowody w realiach postępowania VI K 202/15 należy uznać za istotne i doniosłe, na pewno nie korespondujące z przyjętą przez Sąd koncepcją skazania wszystkich oskarżonych, mające wpływ na ustalenia faktyczne i treść zaskarżonego wyroku,

4. obrazę art. 424 par. 1 pkt 2 kpk która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegającą na lakonicznym wyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy prawnej wyroku, sprowadzającego się do przypisania oskarżonej popełnienia przestępstwa z art. 286 par. 1 kk, podczas gdy Sąd Rejonowy winien w czytelny, wyczerpujący, a nie sztamkowy sposób przedstawić szczegółowe rozważania adekwatne do realiów postępowania VI K 202/15, dlatego uznał, że:

- zdarzenie będące przedmiotem postępowania VI K 202/15 wiążące się z wykonaniem zobowiązania cywilnoprawnego rozstrzyga na drodze postępowania karnego, a nie cywilnego,
- skarżąca i pozostali oskarżeni działali w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym,
- takim działaniem oskarżona B. Ś.-F. doprowadziła Szpital (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,
- doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Szpitala (...) w R., mimo że Sąd nie dokonał omówienia dowodów w postaci dwóch umów kontraktu o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, w szczególności w części dotyczącej podstaw wypłaty wynagrodzenia (którymi są tylko rachunki i załączniki) oraz nie dokonał porównania ilości godzin wynikającej z wydruków z rejestracji czasu pracy kartą chipową z ilością godzin pracy wykonywanej przez oskarżoną w ramach kontraktu (również w czasie dyżurów świątecznych, popołudniowych i nocnych) rozliczonej w przedstawionych do zapłaty rachunkach i załącznikach,

5. obrazę art. 424 par. 1 pkt 2 kpk która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegającą na zaniechaniu wyjaśnienia dlaczego Sąd Rejonowy w podstawie wyroku nie przyjął, że oskarżona B. Ś.-F. dopuściła się przestępstwa z art. 286 par. 1 kk w kumulatywnej kwalifikacji z art. 271 par. 1 kk ustalając jednocześnie, że nienależne wynagrodzenie rzekomo wyludziła posługując się poświadczającymi nieprawdę rachunkami i załącznikami, które sama wystawiła,

6. obrazę art. 4 kpk i art. 424 par. 1 kpk polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej B. Ś.-F. wynikających z jej wyjaśnień, częściowo wyjaśnień S. O. (1) i A. K. w części dotyczącej

wiedzy R. P. (1) na temat sposobu rejestracji jej czasu pracy kartą chipową, zeznań świadków K. M., R. G., M. W. i C. F. w części dotyczącej czasu i godzin mojej bytności w pracy, zeznań C. F. w części dotyczącej uzgodnień między oskarżoną a R. P. (1) co do sposobu rejestracji czasu pracy oskarżonej kartą chipową przez wskazane przez niego osoby, zeznań S. Ł. i zapisów umów kontraktu o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne w części dotyczącej podstaw do wypłaty wynagrodzenia oraz weryfikacji przedstawionych rachunków, w tym poprzez wydruki z rejestru godzin pracy kartą chipową,

7. obrazę art. 5 par 2 kpk i art. 410 kpk polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść wszystkich oskarżonych niedających się usunąć wątpliwości z uwagi na utratę bez winy oskarżonych obiektywnych dowodów w postaci nagrań z monitoringu moich wejść do Szpitala i wyjść ze Szpitala oraz informacji operatora sieci komórkowej mojego numeru telefonu odnośnie miejsca jego logowania się w godzinach rozpoczęcia i zakończenia pracy (związanych z dokładnym, konkretnym ustaleniem najlepiej co do minuty) bytności oskarżonej w pracy w każdym dniu w okresie wymienionym w zarzucie,

8. obrazę art. 339 par 3 pkt 3 kpk przed nowelizacją (obecnie art. 339 par. 3 pkt 3a kpk), która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegającą na zaniechaniu przez Sąd Rejonowy rozpoznania przed wywołaniem sprawy wniosku obrońcy oskarżonej B. Ś.-F. z dnia 12 maja 2014 roku o zwrot sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego, która to obraza w realiach postępowania VI K 202/15 skutkowałą przyjęciem przez Sąd za oskarżycielem publicznym niewłaściwej kwalifikacji prawnej przestępstw zarzuconych oskarżonym,

9. obrazę art. 167 kpk i art. 352 i art. 366 par. 1 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegającą na zaniechaniu przez Sąd Rejonowy zabezpieczenia istotnych w sprawie dowodów, a to:

a) wystąpienia do Szpitala (...) w R. z wnioskiem o doreczenie:

- dowodów wypłaty dla oskarżonej B. Ś.-F. wynagrodzenia po weryfikacji wystawionych przez nią rachunków i załączników pod kątem ich zgodności z przepracowanym przez oskarżoną czasem pracy,

- zestawienia godzin (kontraktowych) przepracowanych przez oskarżoną B. Ś.-F. w ramach dyżurów świątecznych, popołudniowych i nocnych w Szpitalu (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które to godziny powinny być wliczone do rachunków wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R., w celu ustalenia ile godzin w okresie objętym zarzutem przepracowała, ile z tych godzin przepracowała w ramach umowy o pracę, ile z tych godzin przepracowała w ramach umowy kontraktu, w jakiej wysokości uzyskała wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę, w jakiej wysokości uzyskała wynagrodzenie z tytułu umowy kontraktu, jaka była jej stawka wynagrodzenia z tytułu godziny przepracowanej na podstawie umowy o pracę,

- informacji czy w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia w czasie jej świątecznego, popołudniowego i nocnego dyżurowania dyżurowali oskarżeni A. K. i S. O. (1) posługujący się za zgodą dyrektora Szpitala swoją kartą chipową,
- wydruków z rejestru czasu pracy kartą chipową dotyczących dni w których dyżurowała oskarżona B. Ś.-F.,
- informacji na kogo polecenie wydawane są karty chipowe,
- czy wydano oskarżonej B. Ś.-F. dwie (lub więcej) karty chipowe, w celu ustalenia czy w ogóle lub w jaki sposób kartą chipową rejestrowano czas pracy skarżącej w czasie jej świątecznego, popołudniowego i nocnego dyżurowania w Szpitalu (...) w R. oraz ustalenia w jaki sposób poruszała się po Szpitalu (...) w R. skoro wydaną jej kartę chipową według ustaleń Sądu posiadała najpierw A. K. a później S. O. (1),

b) dokładnego przesłuchania skarżącej przez Sąd w charakterze oskarżonej (mimo że zadeklarowała że odpowiem na pytania Sądu, Sąd nie zadał jej żadnego pytania i tym samym nie dążył do ustalenia prawdy obiektywnej) w szczególności na okoliczność godzin jej bytności w pracy w okresie objętym zarzutem, to znaczy o której w pracy pojawiła się i o której miejsce pracy opuszczała, czy świadczyła pracę tylko na oddziale neurologii czy też w innych jednostkach Szpitala, w jaki sposób poruszała się po innych jednostkach szpitala skoro nie posiadała karty chipowej

z ustaleń Sądu, których niektórych nie podważa, że jej kartą chipową posługiwały się inne osoby, czy w ramach obowiązków służbowych opuszczała budynek Szpitala, dlaczego w Szpitalu korzystała z prywatnego służbowego komputera, czy gabinet ordynatora w którym urzędowała jest usytuowany poza oddziałem neurologii, czy też na oddziale neurologii, czy rzeczywiście doszło do weryfikacji rachunku oskarżonej za lipiec 2013 roku, dlaczego rachunek za sierpień 2013 roku obejmuje mniejszą ilość przepracowanych godzin kontraktowych, w celu ustalenia czy faktycznie w godzinach pracy deklarowanych przez skarżącą w rachunkach i załącznikach do nich wykonywałam obowiązki powierzone jej umową kontraktu i umową o pracę, przebywała na stanowisku, w miejscu pracy lub poza miejscem pracy w ramach obowiązków służbowych,

10. obrazę art. 168a kpk przed nowelizacją z dnia 11 marca 2016 roku polegającą na przeprowadzeniu i wykorzystaniu uzyskanego do celów niniejszego postępowania dowodu (o czym świadczy powoływanie się przez Sąd na ten dowód w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) w postaci odpisów rachunków i załączników przedstawionych na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku przez R. P. (1), mimo iż istnieje uzasadnione podejrzenie że wszedł on w ich posiadanie w wyniku popełnienia przestępstwa (po jego stronie w formie zjawiskowej nakłaniania), albowiem w dniu 17 marca 2016 roku R. P. (2) nie był już dyrektorem Szpitala (...) w R. (był dyrektorem Szpitala do końca lutego 2016 roku), nie był osobą zobowiązaną przez Sąd ani upoważnioną przez pokrzywdzonego do przedstawienia Sądowi tych dokumentów, zatem przekazanie mu tych dokumentów jak sam przyznał przez informatyka Szpitala (...) w R. stanowiło ujawnienie tajemnicy Szpitala (...) w R. osobie do tego nieuprawnionej czyli tajemnicy służbowej,

11. obrazę art. 271 par. 1 kk polegającą na zaniechaniu przez Sąd Rejonowy, przy przyjętej przez Sąd koncepcji, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw, zastosowania wobec wszystkich oskarżonych art. 271 par. 1 kk i art. 286 par. 1 kk w kumulatywnej kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstw, podczas gdy ze stanu faktycznego zaprezentowanego przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, że rachunki i załączniki przez oskarżoną wystawione musiały poświadczać nieprawdę co czasu rozpoczęcia i zakończenia pracy oraz co do ilości przepracowanych godzin, i były podstawą wypłaty wynagrodzenia,

12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że oskarżona w okresie od 1 października 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako p.o. (...) doprowadziła Szpital (...) w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 36 225 złotych po uprzednim wprowadzeniu pracodawcy w błąd co do faktycznego czasu pracy, podczas gdy z zebranych w sprawie dowodów, a to wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków (z wyłączeniem zeznań R. P. (1)) oraz wystawionych przez oskarżoną B. Ś.-F. rachunków i załączników wynika, że w wymienionym okresie nie wprowadziła ona swojego pracodawcy w błąd co do faktycznego czasu pracy i uzyskała wynagrodzenie za faktycznie wykonaną i świadczoną pracę.

Stawiając powyższe zarzuty oskarżona B. Ś.-F. wniosła:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej 10 października 2017 roku Sąd Okręgowy postanowił, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, dopuścić dowód z zeznań I. O. na okoliczności wskazane we wniosku dowodowym obrońcy z wyboru oskarżonej B. F. z dnia 14 września 2017 roku.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 listopada 2017 roku świadek I. O. zeznał, iż w okresie zatrudnienia w Szpitalu (...) w R. od czerwca 2011 roku do stycznia 2015 roku, jego gabinet mieścił się w sąsiedztwie gabinetu oskarżonej B. F.. Świadek I. O. podał, że był wówczas jednym z członków zarządu, miał wspólne odprawy z oskarżoną B. F., na których były omawiane sprawy Szpitala (...) w R.. Świadek zeznał, że pracował w godzinach 7:00-15:30. Wskazał też, że oskarżona B. F. przychodziła do pracy około godziny 7:30, a opuszczała miejsce pracy około godziny 15:00. Natomiast przy organizacji oddziału pracowała ona dłużej. Świadek podał również, iż zakładał, że późniejsze przychodzenie do

pracy oskarżonej B. F. odbywało się za zgodą dyrektora, gdyż oskarżona B. Ś.-F. przy jej zatrudnieniu oświadczyła dyrektorowi, że ma małe dziecko i musi je zawieźć do przedszkola, w związku z tym może się spóźniać do pracy.

Obrońca oskarżonej A. K. poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Przyłączył się do skarg apelacyjnych wywiedzionych przez pozostałych obrońców i wniósł o nieuwzględnienie skargi pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Szpitala (...) w R..

Obrońca oskarżonej B. F., poparł własną skargę apelacyjną i apelację złożoną osobiście przez oskarżoną i wnioski w nich zawarte. W przypadku uniewinnienia wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów obrony w I instancji i na etapie postępowania odwoławczego. Poparł również apelacje obrońców pozostałych oskarżonych i wniósł o nieuwzględnienie skargi pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Szpitala (...) w R..

Oskarżona B. F. poparła zarówno własną apelację jak i apelację swojego obrońcy. Oskarżona B. Ś.-F. przyłączyła się do skarg apelacyjnych złożonych przez obrońców pozostałych oskarżonych i wniósła o oddalenie skargi pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Szpitala (...) w R..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Szpitala (...) w R. poparł apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o oddalenie skarg apelacyjnych wniesionych przez oskarżoną B. F. i wszystkich obrońców oskarżonych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonej B. F. i obrońców oskarżonych: B. F., A. K. i S. O. (2) są zasadne w takim stopniu, że w wyniku ich uwzględnienia powstały podstawy do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku. Sąd odwoławczy ograniczył się jedynie do wskazania uchybień, które spowodowały uchylecie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przechodząc do kwestii szczegółowych wskazać należy, że zaskarżony wyrok zapadł przedwcześnie.

Bowiem Sąd I instancji nie przeprowadził wszystkich dowodów pozwalających na weryfikację linii obrony oskarżonych: B. F., A. K. i S. O. (2) oraz dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z obrazą przepisów prawa procesowego i poczynił błędne ustalenia faktyczne w zakresie ilości godzin przepracowanych przez oskarżoną B. F. w okresie objętym zarzutem i wysokości ustalonej szkody.

Chodzi tu oczywiście o nieprzeprowadzenie dowodów szczegółowo wymienionych w skargach apelacyjnych obrońcy oskarżonej B. F. na k. 686-687 w postaci:

- rachunków i załączników lub ich uwierzytelnionych odpisów wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które stanowiły podstawę wypłaty wynagrodzenia,

- dowodów wypłaty dla oskarżonej wynagrodzenia po weryfikacji wystawionych przez nią rachunków i załączników pod kątem ich zgodności z przepracowanym czasem pracy,

- zestawienia godzin kontraktowych przepracowanych przez oskarżoną w ramach dyżurów świątecznych, popołudniowych i nocnych w Szpitalu (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które to godziny powinny być wliczone do rachunków wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R.,

w celu ustalenia ile godzin w okresie objętym zarzutem oskarżona przepracowała, ile z tych godzin przepracowała w ramach umowy o pracę i w ramach runowy kontraktu, w jakiej wysokości uzyskała wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę i z tytułu umowy kontraktu, jakie wynagrodzenie jednostkowe uzyskiwała z tytułu godziny przepracowanej na podstawie umowy o pracę,

- informacji, czy w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia w czasie świątecznych, popołudniowych i nocnych dyżurów, dyżurowali oskarżeni A. K. i S. O. (1) posługujący się za zgodą dyrektora Szpitala kartą chipową oskarżonej,

- informacji na kogo polecenie wydawane są karty chipowe,

- czy wydano oskarżonej dwie lub więcej karty chip,

w celu ustalenia, czy w ogóle lub w jaki sposób kartą chipową rejestrowano czas pracy oskarżonej w czasie pełnienia przez nią świątecznych, popołudniowych i nocnych dyżurów w Szpitalu (...) w R. oraz ustalenia w jaki sposób oskarżona poruszała się po Szpitalu (...) w R. skoro wydaną kartę chipową według ustaleń Sądu posiadała najpierw A. K., a później S. O. (1),

- dokładnego przesłuchania oskarżonej przez Sąd w szczególności na okoliczność godzin jej bytności w pracy w okresie objętym zarzutem, w szczególności, o której godzinie oskarżona faktycznie rozpoczynała pracę i o której miejsce pracy opuszczała, czy świadczyła pracę tylko na oddziale neurologii czy też w innych jednostkach Szpitala, w jaki sposób poruszała się po innych jednostkach szpitala jeśli nie posiadała karty chipowej, dlaczego w Szpitalu korzystał z prywatnego komputera osobistego, czy gabinet ordynatora w którym urzędowała jest usytuowany poza oddziałem neurologii czy też na oddziale neurologii, czy doszło do weryfikacji przedłożonego przez oskarżoną rachunku za lipiec 2013 roku,

w celu ustalenia czy faktycznie w godzinach pracy deklarowanych przez oskarżoną w rachunkach i załącznikach do nich, przebywała na stanowisku i w miejscu pracy.

Jest to oczywisty brak o charakterze dowodowym, który nie został uzupełniony na etapie postępowania przed Sądem I instancji, oraz nie pozwala na wydanie wyroku reformatoryjnego na etapie postępowania odwoławczego. Natomiast dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji z naruszeniem przepisów prawa procesowego pominął bardziej istotny dowód z zeznań świadka S. Ł.(k.410) w odniesieniu do zapisów art. 13 ust. 3 umowy kontraktu nr 58/2011 o udzieleniu zamówienia na świadczenie zdrowotne i zapisów art. 12 ust. 3 umowy kontraktu nr 151/2011 o udzieleniu zamówienia na świadczenie zdrowotne w części dotyczącej podstaw do weryfikacji czasu pracy i podstaw wypłaty wynagrodzenia kontraktowego.

Chodzi tu oczywiście o to, że świadek S. Ł. podała, że rozliczenie godzin następuje na podstawie elektronicznych grafików, które sporządza każdy kierownik dla swojej komórki. Zgodnie z praktyką przyjętą w Szpitalu (...) w R. wszystkie osoby, które pracują na kontraktach przedstawiają faktury lub rachunki do których załączają rozpiskę, w którym dniu, ile godzin przepracowali. Przy czym wynagrodzenie jest wypłacane po sprawdzeniu, że te dokumenty zgadzają się z rzeczywistym grafikiem. Przy wypłacie wynagrodzenia natomiast nie bierze się pod uwagę wydruku z kart magnetycznych.

Podkreślić należy, że depozycje świadka S. Ł. korespondują z zapisami znajdującymi się w powołanych wyżej umowach kontraktu. Wskazano tam wprost, że przyjmujący zamówienie otrzyma wynagrodzenie na podstawie przedłożonej udzielającemu faktury lub rachunku, wystawionych w oparciu o dokumenty odzwierciedlające realizację świadczeń potwierdzonych przez kierownika lub zastępcę dyrektora ds. leczenia, a wypłata należności nastąpić miała po sprawdzeniu złożonych przez przyjmującego zamówienie rachunku lub faktury pod względem zgodności harmonogramu oraz pod względem rachunkowym i zatwierdzeniu przez głównego księgowego.

Wskazany § 12 kontraktu określał również charakter naruszeń w tym zakresie wskazując na kary umowne. Zatem w kontrakcie nie wskazano, aby podstawą wypłaty wynagrodzenia był wydruki z urządzeń rejestrujących karty chipowe. Służyły one zdaniem świadka S. Ł. jedynie do korygowania, weryfikacji przedkładanych rachunków z załącznikami zapisów wynikających z grafików oraz wrywkowo z kart magnetycznych. Przy czym świadek ten jednoznacznie wskazywał, że w przypadku zaistnienia i wykrycia nieprawidłowości, pracownicy zatrudnieni na umowę o pracę musieli te godziny odpracować, a kontraktowi poprawiali-korygowali faktury. Brak oceny tych dowodów uniemożliwia dokonanie rzetelnej kontroli zaskarżonego wyroku.

Tym bardziej, te dowody wskazują na kontraktowy charakter przedmiotowych naruszeń, a co za tym idzie cywilny charakter sporu. Jest to również ewidentny brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, który uniemożliwia dokonanie

oceny, czy w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z oszustwem z art. 286 § 1 kk, polegającym między innymi na przedłożeniu dokumentów poświadczających nieprawdę art. 271 § 1 kk, czy też niewykonaniem umowy cywilnoprawnej.

Wreszcie Sąd I instancji nie dokonał należytej oceny depozycji świadków M. W., R. G. i C. F., w części dotyczącej czasu pracy oskarżonej w Szpitalu (...) w R. w okresie objętym zarzutem.

Tym bardziej, że świadek M. W. i R. G. opisali specyfikę funkcjonowania oddziału kierowanego przez oskarżoną B. Ś.-F., wskazując w jakich godzinach była w pracy, jakie czynności cyklicznie wykonywała w ciągu dnia pracy, o jakiej porze zdawała oddział lekarzom przejmującym opiekę nad pacjentami oraz czy mogła opuścić oddział bez wykonania powyższych czynności. Jest to również istotny brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku, który nie pozwala na dokonanie jego merytorycznej kontroli. Tym bardziej, że dane dotyczące wykonywania pracy w ciągu dnia przez oskarżoną B. Ś.-F., które podali wskazani wyżej świadkowie korespondują z danymi podanymi przez zastępcę dyrektora d/s technicznych I. O., który był przesłuchany na etapie postępowania odwoławczego (k. 771-782). Chodzi tu oczywiście o to, że wskazali oni jednocześnie, że oskarżona opuszczała miejsce pracy około godziny 15:00, czasem chwilę wcześniej, czasem później. Przy czym wskazali, że przy organizacji oddziału oskarżona B. Ś.-F. pracowała dłużej. Świadek I. O. zeznał również, iż późniejsze przychodzenie do pracy oskarżonej B. F. odbywało się za zgodą dyrektora, gdyż oskarżona przy jej zatrudnieniu oświadczyła dyrektorowi, że ma małe dziecko i musi je zawieźć do przedszkola, w związku z tym może się spóźniać do pracy. Zatem depozycje analizowanych wyżej świadków są sprzeczne z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz godziną przybycia i opuszczenia miejsca pracy przez oskarżoną B. Ś.-F. przyjętą do wyliczenia wysokości szkody. W szczególności, że:

- oskarżona w dni świąteczne ustawowo wolne od pracy nie świadczyła pracy albo mogła ją świadczyć w ramach dyżuru tzw. Świątecznego, który trwa dwadzieścia cztery godziny;

-z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że w okresie objętym zarzutem oskarżona przebywała kilkakrotnie na urlopie wypoczynkowym, a więc nie świadczyła pracy;

-z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że w okresie od 1 października 2011 roku do 30 listopada 2011 roku strony umowy kontraktu obowiązywała stawka godzinowa w wysokości 60 złotych , a nie 75 złotych;

-w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przyjął za świadkiem R. P. (1), że rzekomo rachunek za lipiec 2013 roku oskarżona miała na jego polecenie zmienić, wskazując na mniejszą ilość przepracowanych godzin, mniejszą ilość godzin za lipiec 2013 roku, a to po 4 i pół godziny dziennie, niż przyjętą przez Sąd w sentencji wyroku, a to 6 godzin dziennie.

Wreszcie uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera rozważań, co do kwestii świadomości wszystkich oskarżonych, zamiaru w jakim działali. Sąd I instancji nie rozważył również kwestii ewentualnej odpowiedzialności kontraktowej oskarżonej B. Ś.-F. w szczególności na tle treści umów kontraktowych oraz wezwania dla należytego wykonania umowy skierowanego do lekarzy świadczących usługi na podstawie kontraktów o udzielenie świadczeń zdrowotnych przez dyrektora Szpitala (...) w R. z dnia 30 sierpnia 2013 roku (k.458). Tym bardziej, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN i SA zamiaru oskarżonych nie można domniemywać, on musi jednoznacznie wynikać z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać trzeba, że podstawowym kryterium rozgraniczenia czynu przestępnego z art. 286 § 1 kk od jedynie niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o stosownym zabarwieniu. Należy również wziąć pod uwagę pogląd prezentowany przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 października 2006 roku, że ustalenia dotyczące zamiaru nie mogą opierać się wyłącznie na fragmentarycznych faktach wiążących się ze stroną wykonawczą, lecz powinny być wnioskiem koniecznym, wynikającym z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia, a w szczególności ze stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania i wszelkich innych przesłanek wskazujących na to, że sprawca, chciał przekroczyć swoje uprawnienia. Ustalenia o podmiotowej stronie

czynu nie odnoszą się do czynu i sprawy in abstracto, lecz chodzi o konkretny czyn i konkretnego sprawcę, działającego w ściśle określonej sytuacji i przy indywidualnie ustalonych okolicznościach. Nie trzeba przy tym szerzej wywodzić, że zamiaru nie można nigdy domniemywać ani domyślać się. Zamiar, w tego rodzaju zachowaniu musi być ustalony w sposób pewny, wykluczający, jakąkolwiek wątpliwość. Oszustwo w rozumieniu wskazanego przepisu może być bowiem występkiem popełnionym tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania. Nie każda zatem nierzetelna realizacja umowy cywilno- prawnej może stanowić przestępstwo stypizowane w art. 286 § 1 kk. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - II Wydział Karny z dnia 18 stycznia 2017 r. (...)). Z kolei za niekorzystne rozporządzanie mienie nie może być uznane spełnienie świadczenia, do którego wykonania pokrzywdzony był prawnie zobowiązany, choćby bezpodstawnie nie chciał go spełnić, a wykonał je na skutek wprowadzenia go w błąd (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie- II Wydział Karny z dnia 13 czerwca 2016 roku, II AKa 96/16). Zważyć również należy, że podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązywania się ze zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania umowy sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest dążył do uzyskania świadczenia poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umowy, mając świadomość, że gdyby druga strona umowy знаła rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy lub nie zawarłaby jej na tych warunkach, w jakich została zawarta (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie – II Wydział Karny z dnia 20 maja 2015 roku, II K 56/15).

Na tle powyższych rozważań podkreślić trzeba, że w przedmiotowej sprawie zachodzą wątpliwości, które powinny zostać odpowiednio zinterpretowane przez Sąd I instancji. Wskazać tu trzeba przede wszystkim na obiektywne dowody pozwalające ustalić, w jakich godzinach oskarżona B. Ś.-F. była w pracy. Chodzi tu oczywiście o nagrania z monitoringu oraz informacje operatora sieci jej nr telefonu odnośnie miejsca logowania w godzinach rozpoczęcia i zakończenia pracy, pozwalające na ustalenie dokładnej godziny przybycia na miejsce pracy oraz jego opuszczenia. Tym bardziej, że zgodnie z art. 5§2 kpk, wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronna inicjatywę dowodowa organu procesowego i gruntowna analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości te nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny (por. wyrok SN z dnia 25.06.1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz. 14). Bowiem zgodnie z ustalonym w doktrynie i orzecznictwie poglądem stan określany jako "niedające się usunąć wątpliwości" powstaje, gdy w trakcie postępowania sądowego występują określone wątpliwości natury faktycznej lub prawnej. Zanim sąd uzna określone wątpliwości za "niedające się usunąć", winien podjąć działania zmierzające do stwierdzenia, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wymyślone, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przezwyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. Dopiero w razie braku możliwości usunięcia wątpliwości, po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości dowodowych, następuje rozstrzygnięcie ich na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że stan "nie dających się usunąć wątpliwości" jest stanem niemożności przyjęcia ustaleń niewątpliwych, mimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod dochodzenia do ustaleń zgodnych z rzeczywistością. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego (por. wyr. SN z 14.5.1999 r., IV KKN 714/98, OSProk. i Pr. 2000, Nr 4, poz. 8).

Należy zwrócić uwagę, że niedające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2). Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyr. SA w Krakowie z 15.1.2003 r., II AKa 360/02, KZS 2003, Nr 3, poz. 46; wyr. SN z 6.1.2004 r., V KK 60/03, OSProk. i Pr. 2004, Nr 5, poz. 2).

Reasumując szereg wymienionych wyżej uchybień, jakie zaistniały przy rozpoznawaniu sprawy przez Sąd Rejonowy, sprawiło, że nie jest możliwe merytoryczne ustosunkowanie się przez Sąd Odwoławczy, co do trafności zaskarżonego

wyroku. Suma tych nieprawidłowości tworzy jakość, która powoduje, że zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając przedmiotową sprawę powinien:

a) dokonać wszechstronnej oceny materiału dowodowego w postaci:

- zeznań S. Ł. oraz dokumentacji w postaci umowy kontraktu nr 58/2011 w szczególności uwzględniając art. 13 ust. 3 umowy, oraz umowy nr (...) a w szczególności art. 12 ust. 3 umowy kontraktu pod kątem tego czy w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z oszustwem z art. 286 § 1 kk, polegającym między innymi na przedłożeniu dokumentów poświadczających nieprawdę art. 271 § 1 kk, czy też niewykonaniem umowy cywilno-prawnej;

- depozycji świadków M. W., R. G. i C. F. oraz dowodu przeprowadzonego w toku postępowania odwoławczego w postaci zeznań świadka I. O., w części dotyczącej czasu pracy oskarżonej w Szpitalu (...) w R. w okresie objętym zarzutem,

b) rozważyć stopień świadomości wszystkich oskarżonych oraz zamiaru w jakim działali,

c) ocenę powyższą przeprowadzić z uwzględnieniem problematyki i okoliczności poruszanych w niniejszym uzasadnieniu,

d) w razie uznania, że zarzucony oskarżonym czyn wyczerpuje znamiona występku z art. 286 § 1 kk uzupełnić materiał dowodowy w postaci:

- rachunków i załączników lub ich uwierzytelnionych odpisów wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które stanowiły podstawę wypłaty wynagrodzenia, dowodów wypłaty dla oskarżonej wynagrodzenia po weryfikacji wystawionych przez nią rachunków i załączników pod kątem ich zgodności z przepracowanym czasem pracy, zestawienia godzin kontraktowych przepracowanych przez oskarżoną w ramach dyżurów świątecznych, popołudniowych i nocnych w Szpitalu (...) w R. w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, które to godziny powinny być wliczone do rachunków wystawionych przez oskarżoną Szpitalowi (...) w R., w celu ustalenia ile godzin w okresie objętym zarzutem oskarżona przepracowała, ile z tych godzin przepracowała w ramach umowy o pracę i w ramach runowy kontraktu, w jakiej wysokości uzyskała wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę i z tytułu umowy kontraktu, jakie wynagrodzenie jednostkowe uzyskiwała z tytułu godziny przepracowanej na podstawie umowy o pracę,

- informacji, czy w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia w czasie świątecznych, popołudniowych i nocnych dyżurów, dyżurowali oskarżeni A. K. i S. O. (1) posługujący się za zgodą dyrektora Szpitala kartą chipową oskarżonej, informacji na kogo polecenie wydawane są karty chipowe, czy wydano oskarżonej dwie lub więcej karty chip, w celu ustalenia, czy w ogóle lub w jaki sposób kartą chipową rejestrowano czas pracy oskarżonej w czasie pełnienia przez nią świątecznych, popołudniowych i nocnych dyżurów w Szpitalu (...) w R. oraz ustalenia w jaki sposób oskarżona poruszała się po Szpitalu (...) w R. skoro wydaną kartę chipową według ustaleń Sądu posiadała najpierw A. K., a później S. O. (1),

e) rozważyć, czy w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające przekazanie sprawy prokuratorowi celem usunięcia istotnych braków postępowania dowodowego, które nie zostały uzupełnione w toku postępowania sądowego (art. 344a § 1 kpk);

f) rozważyć, czy w przedmiotowej sprawie nie zachodzi okoliczność wskazana w art. 5 § 2 kpk, iż wątpliwości zaistniałe w przedmiotowej sprawie po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości dowodowych, nie należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych.

Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie wyraża w przedmiotowym uzasadnieniu swego stanowiska w sprawie. Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Rejonowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe

w sposób pozwalający na wyeliminowaniu wszystkich dostrzeżonych braków o charakterze dowodowym, szczególnie wymienionych w pisemnych motywach wyroku Sądu Odwoławczego oraz dokonać jego wszechstronnej oceny.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy winien rozważyć zarzuty podniesione w skardze apelacyjnej oskarżyciela posiłkowego, obrońców oskarżonych oraz oskarżonej B. Ś.-F., których ocena jest aktualnie przedwczesna.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy, nie przesądzając rozstrzygnięcia, orzekł już w części dyspozytywnej wyroku